

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Hany Veberové a soudců JUDr. Jitky Hroudové a Mgr. Marka Bedřicha v právní věci žalobkyně: **Svět pod hladinou s.r.o.**, IČ 015 29 471, se sídlem Praha 5, Žitavského 572, proti žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí ČR** se sídlem v Praze 10, Vršovická 1442/65, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 10. 2015, č.j. 2000/500/15,63556/ENV/15,

t a k t o:

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í:

Žalobkyně se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhá přezkoumání a zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 10. 2015, č.j. 2000/500/15,63556/ENV/15, kterým bylo zamítnuto její odvolání proti rozhodnutí České inspekce životního prostředí, oblastního inspektorátu Praha, oddělení ochrany přírody ze dne 29. 7. 2015, č.j. ČIŽP/41/OOP/SR03/1502322.007/15/PHN, jímž byla žalobkyni uložena pokuta za správní delikt ve výši 20 000 Kč. Správního deliktu se žalobkyně podle rozhodnutí správního orgánu prvního stupně dopustila tím, že provozovala zoologickou zahradu v období od 4. 4. 2014 do 15. 3. 2015 bez licence vydané Ministerstvem životního prostředí.

Žalobkyně v podané žalobě nejprve namítá, že výstavu „Pod hladinou Vltavy“ není možné kvalifikovat a prohlásit za zoologickou zahradu z důvodu nesplnění podmínek zoologické zahrady definovaných v ustanovení § 2 odst. 1 písm. a) zákona č. 162/2003 Sb., o

podmínkách provozování zoologických zahrad, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o zoologických zahradách“) a tudíž považuje rozhodnutí žalovaného za nezákonné.

Poukazuje na skutečnost, že žalovaný nesplnil základní povinnosti odvolacího orgánu, neboť nezjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, když se nezabýval ustanovením § 2 odst. 2 písm. c) zákona o zoologických zahradách definujícím zařízení, která se nepovažují za zoologickou zahradu. Dále se žalovaný nesprávně, až účelově vyhnul definování trvalého zařízení, což je jednou z podmínek prohlášení, že se jedná o zoologickou zahradu. Žalovaný navíc nepřihlédl ke skutečnosti, že účastník řízení jednal po převzetí výstavy v březnu 2014 v dobré víře, což je dle názoru žalobkyně v rozporu se základními principy správního řízení, a také jednal v neprospěch účastníka řízení, když označil provozování výstavy pro nejširší veřejnost za společensky nebezpečné jednání.

Žalobkyně dále namítá, že žalovaný zcela opominul skutečnost, že hlavní náplní výstavy nebylo vystavování živých ryb, nýbrž prezentace života pod hladinou prostřednictvím neživých exemplářů, ukázek potápěčské výstroje a dalších artefaktů spojených s životem pod vodní hladinou. Žalobkyně uvádí, že žalovaný nesprávně a neobjektivně přirovnal výstavu k zařízením, která byla již ze své vlastní podstaty vybudována za účelem zřízení speciálních zoologických zahrad (Mořský svět, Galerie Krokodýl, Terárium Praha). Namítá, že žalovaný v rozporu s ustanovením § 3 správního řádu posuzoval a následně rozhodoval o právním stavu celého případu na základě reklamní internetové anonce „Pod hladinou Vltavy – Expozice sladkovodních ryb“, neboť ve skutečnosti byla expozice živých ryb pouze minoritní součástí celého komplexu výstavy.

Žalobkyně s odkazem na ustanovení § 2 odst. 1 písm. a) zákona o zoologických zahradách namítá, že výstava nikdy nemohla být trvalým zařízením, když její instalace byla založena na smlouvě s pevným datem ukončení výstavy. Protože si byla žalobkyně vědoma dočasnosti této výstavy, nepovažovala za svou povinnost vyřizovat licenci k provozování zoologické zahrady.

Dále žalobkyně poukazuje na ustanovení § 2 odst. 2 písm. c) zákona o zoologických zahradách s tím, že nechovala ani nevystavovala žádné druhy savců ani ptáků. Výstava byla součástí Národní galerie ČR v Paláci Kinských na Staroměstském náměstí, tedy byla součástí zařízení, jehož hlavní činností není vystavování volně žijících živočichů.

Na závěr žalobkyně namítá, že žalovaný nejen že nezjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, ale též nedbal zásady materiální pravdy a nezkoumal možnost jednání žalobkyně v dobré víře. Navíc se dostatečně nevypořádal s námitkami, které žalobkyně uvedla nejen v podaném odvolání, ale uplatňovala je po celou dobu trvání správního řízení.

Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a dále dodal, že legální definice zoologické zahrady je vymezena velmi široce a do značné míry se nemusí shodovat s obecnou představou veřejnosti. Žalovaný poukazuje na skutečnost, že předmětné zařízení je v provozu již od roku 2010 a z podkladů pro napadené rozhodnutí je zřejmé, že toto zařízení bylo přístupné veřejnosti za poplatek 6 dní v týdnu a bylo zde vystavováno 25 druhů ryb v 18 akváriích o celkovém obsahu 25 000 litrů vody. Zařízení tudíž naplňuje definiční znaky zoologické zahrady. Již ze samotného názvu „Akvárium „Pod hladinou Vltavy“ – Expozice sladkovodních ryb“ je patrné, že vystavování sladkovodních ryb bylo pro předmětné zařízení stěžejní, což je patrné zejména z fotodokumentace a jiných reklamních upoutávek, které jsou součástí správního spisu.

Skutečnost, že žalobkyně ostatní exponáty vystavované v zařízení povyšuje na hlavní předmět expozice, považuje žalovaný za účelové. K tomu uvádí, že žalobkyní pronajaté prostory v Národní galerii byly dostatečně oddělené a ucelené, a tudíž lze výstavu považovat za samostatné zařízení toliko umístěné v budově, ve které též sídlí a vystavuje Národní galerie. Dle žalovaného nelze přistoupit na argumentaci žalobkyně, že zařízení provozované na základě nájemní smlouvy uzavřené na dobu určitou značí „netrvalost“ zařízení, neboť smlouvu uzavřenou na dobu určitou lze dohodou smluvních stran kdykoliv prodloužit či změnit její trvání na dobu neurčitou. Dále žalovaný uvádí, že ustanovení § 3 odst. 1 zákona o zoologických zahradách jasně stanoví, že zoologickou zahradu lze provozovat pouze na základě licence získané před zahájením jejího provozu. Žalovaný odmítá názor žalobkyně, že nesplnil základní povinnosti odvolacího orgánu. Celé řízení proběhlo zcela v souladu se zásadou materiální pravdy a postup žalovaného tak nelze hodnotit jako rozporný s ustanovením § 3 správního řádu.

Soud projednal věc bez nařízení jednání, neboť účastníci řízení k výzvě soudu nevyjádřili výslovný nesouhlas s tímto postupem. Má se tedy za to, že s rozhodnutím bez nařízení jednání souhlasili (ust. § 51 odst. 1 s.ř.s.).

Ze správního spisu předloženého žalovaným správním orgánem soud zjistil následující podstatné skutečnosti.

Dne 12. 2. 2015 byla správním orgánem I. stupně provedena kontrola v expozičním zařízení „Akvárium „Pod hladinou Vltavy“ – Expozice sladkovodních ryb“ na adrese Palác Kinských, Staroměstské náměstí 12, Praha 1. Z protokolu o kontrole č.j. ČIŽP/41/OOP/1502322.001/15/PHN vyplývá, že v kontrolovaném zařízení byly vystaveny neživé exempláře CITES vystavené ve vitrínách a dále že zařízení bylo vybaveno celkem 18 akvárii, ve kterých je chováno celkem 25 druhů ryb. Zařízení je otevřenou stálou expozicí v době od úterý do neděle včetně státních svátků s otevírací dobou vždy od 10:00 hodin do 18:00 hodin a je vybíráno vstupné. Současný provozovatel zařízení provozuje od března 2014, přičemž výstava je v objektu umístěna již od roku 2010.

Dne 27. 2. 2015 podala žalobkyně námitky k dílčímu protokolu o kontrole. Nesouhlasila přitom jednak s postupem kontrolujícího, kdy nebyl v souladu s ustanovením § 4 odst. 2 zákona č. 255/2012 Sb., zákona o kontrole (dále jen „kontrolní řád“) určen vedoucí kontrolní skupiny a dále že v rozporu s ustanovením § 9 písm. b) kontrolního řádu předem kontrolu neohlásil. Další námitky žalobkyně směřovaly proti obsahu kontrolního zjištění. Žalobkyně považovala za protiprávní postup nepřizvání statutárního zástupce, zplnomocněného zástupce, osobu pověřenou či alespoň osobu znalou základní právní problematiky v rozsahu zákonů uvedených v dílčím protokolu o kontrole. Správní orgán po provedeném záznamu kontrolního zjištění vyzval k vyjádření pouze přítomnou brigádnici, proto žalobkyně popírá znění i platnost takového vyjádření. Dále žalobkyně uvedla údaje o původu vystavených exemplářů.

Dne 6. 5. 2015 bylo žalobkyni doručeno oznámení o zahájení správního řízení č.j. ČIŽP/41/OOP/SR03/1502322.001/15/PHN ze dne 28. 4. 2015 a usnesení č.j. ČIŽP/41/OOP/SR03/1502322.002/15/PHN ze dne 28. 4. 2015, v němž správní orgán stanovil žalobkyni lhůtu 15 dnů pro navrhování důkazů a pro vyjádření se k podkladům pro rozhodnutí. Tohoto práva žalobkyně dne 17. 5. 2015 využila.

Správní orgán I. stupně vydal dne 29. 7. 2015 rozhodnutí č.j. ČIŽP/41/OOP/SR03/1502322.007/15/PHN, jímž uložil žalobkyni v souladu s ustanovením § 17 odst. 1 a § 16 odst. 2 písm. b) zákona o zoologických zahradách pokutu ve výši 20 000,- Kč. Žalobkyně naplnila skutkovou podstatu správního deliktu podle ustanovení § 16 odst. 1 písm. b) zákona o zoologických zahradách porušením ustanovení § 3 odst. 1 téhož zákona tím, že provozovala zoologickou zahradu v období od 4. 4. 2014 do 15. 3. 2015 bez licence vydané Ministerstvem životního prostředí ČR. Své rozhodnutí správní orgán rozsáhle odůvodnil.

Žalobkyně na rozhodnutí reagovala odvoláním podaným dne 14. 8. 2015. Nesouhlasila s uložením pokuty, neboť výstava „Akvárium „Svět pod hladinou“ – Expozice sladkovodních ryb“ nesplňuje definici zoologické zahrady dle ustanovení § 1 písm. a) zákona o zoologických zahradách. Zařízení nepovažuje vystavování živých zvířat za svou hlavní činnost, tudíž ani nemůže být nositelem licence. K tomu žalobkyně uvedla, že veškeré živé exempláře ryb, které pouze doplňovaly téma výstavy, nebyly ve vlastnictví žalobkyně, a tudíž nemohly být součástí zoologické zahrady. Žalobkyně nesouhlasí s postupem žalovaného, který své rozhodnutí stavěl na propagačních materiálech, které slouží k upoutání veřejnosti a nemusí plně vystihovat realitu. Zcela nesprávně pak podle názoru žalobkyně správní orgán výstavu „Svět pod hladinou“ prohlásil za podobné zařízení se zařízeními, která mají zcela odlišný charakter (Terárium Praha, Mořský svět, Galerie Krokodýl). Správní orgán navíc nepostupoval tak, aby zjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti a nesplnil tak požadavek daný ustanovením § 3 správního řádu. Za nesmyslný považuje žalobkyně požadavek správního orgánu, aby byla vydána licence pro akci trvající pouhých 10 měsíců, když zhruba tuto dobu trvá řízení o licenci až do jejího pravomocného vydání. Na závěr namítala, že zákon o zoologických zahradách neumožňuje uložit pokutu se zpětnou platností, tedy v okamžiku, kdy již zařízení žalobkyně neprovozuje. Za rozporuplné žalobkyně označila též zdůvodnění výše pokuty.

Dne 16. 10. 2015 vydal žalovaný rozhodnutí, č.j. 2000/500/15,63556/ENV/15, jímž odvolání žalobkyně zamítl a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil.

Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení před správními úřady obou stupňů z hlediska žalobních námitek, uplatněných v podané žalobě a při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání napadeného rozhodnutí (§ 75 zákona č. 150/2002 Sb., s.ř.s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Žalobkyně v podané žalobě namítá, že výstavu „Pod hladinou Vltavy“ není možné kvalifikovat a prohlásit za zoologickou zahradu z důvodu nesplnění podmínek zoologické zahrady definovaných ustanovení § 2 odst. 1 písm. a) zákona o zoologických zahradách. Dále namítá, že výstava nikdy nemohla být trvalým zařízením, když její instalace byla založena na smlouvě s pevným datem ukončení výstavy. Protože si byla žalobkyně vědoma dočasnosti této výstavy, nepovažovala za svou povinnost vyřizovat licenci k provozování zoologické zahrady.

Ustanovení § 2 odst. 1 písm. a) téhož zákona, stanoví, že „pro účely tohoto zákona se rozumí zoologickou zahradou trvalé zařízení, v němž jsou chováni a po dobu nejméně 7 dnů v kalendářním roce vystavováni pro veřejnost volně žijící živočichové, popřípadě též zvířata domácí.“

Z ustanovení vyplývá, že za zoologickou zahradu je považováno takové zařízení, které splňuje znaky uvedené v tomto ustanovení. Jedná se o trvalost zařízení, chov a vystavování volně žijících živočichů či domácích zvířat po dobu alespoň 7 dnů v kalendářním roce.

Nejprve se soud zabýval podmínkou trvalosti. Ze správního spisu je patrné, že žalobkyně provozovala výstavu pod názvem „Akvárium „Pod hladinou Vltavy – Expozice sladkovodních ryb“ na základě smlouvy o pronájmu nebytových prostor č.j. NG 343/2014 platné od 1. 3. 2014 do 30. 4. 2015. Předmětné zařízení bylo v provozu již od května roku 2010, žalobkyně jej v roce 2014 převzala od původního provozovatele na základě výše zmíněné smlouvy o pronájmu nebytových prostor. Při posuzování trvalosti zařízení je nutné zkoumat časový úsek, po který je zařízení provozováno. Pojem trvalost dle slovníku českých synonym znamená nepřetržitost, víceletost, souvislost, apod. Aby mohlo být považováno za trvalé, musí se tedy jednat o zařízení dlouhodobě využívané. Žalobkyně provozovala předmětné zařízení na základě smlouvy platné od 1. 3. 2014 do 30. 4. 2015, avšak zřízeno bylo již v roce 2010. Jedná se tedy o zařízení, které je provozováno nepřetržitě po časový úsek přibližně 5 let, přičemž sama žalobkyně ho provozovala po dobu 11 měsíců. Takto dlouhý časový úsek lze zcela jistě chápat jako delší časové období ve smyslu ustanovení § 2 odst. 1 písm. a) zákona o zoologických zahradách. Podmínka „trvalosti zařízení“ byla tedy v tomto případě naplněna. K tvrzení žalobkyně, že v důsledku vědomí si dočasnosti výstavy nepovažovala za svou povinnost vyřizovat licenci k provozování zoologické zahrady, soud zdůrazňuje, že z dikce ustanovení § 3 odst. 1 zákona o zoologických zahradách vyplývá, že zoologickou zahradu lze provozovat pouze na základě licence, vydané ministerstvem životního prostředí, kterou je subjekt povinen disponovat již před zahájením provozu zoologické zahrady. Žalobkyně byla povinna si licenci opatřit a na této povinnosti nemůže nic změnit to, že ona sama byla přesvědčena o pouhé dočasnosti výstavy.

Stejně tak argument žalobkyně, že smlouva uzavřená na dobu určitou svědčí o netrvalosti předmětného zařízení, neshledal soud jako relevantní. Smlouvu na dobu určitou je možné dohodou smluvních stran prodloužit či změnit její trvání z doby určité na dobu neurčitou. Žalobkyně nikterak nedoložila, že by bylo s pronajímatelem prostor ujednáno, že dohodu nelze prodloužit či pozměnit čas její platnosti dodatkem ke smlouvě, tudíž ani tento argument neshledal soud relevantním.

Další podmínkou, kterou soud zkoumal, byla skutečnost, zda žalobkyně vystavovala volně žijící živočichy. Zákon o zoologických zahradách v ustanovení § 2 odst. 1 písm. d) definuje volně žijícího živočicha jako „*jedince takového živočišného druhu, jehož populace se udržuje nebo udržovala, v případě druhů v přírodě nezvěstných nebo vyhynulých, v přírodě samovolně; může jít i o jedince chovaného v lidské péči anebo závislého na péči člověka.*“ Pod tuto definici lze zcela jistě podřadit i druhy vystavované žalobkyní, neboť ty se ve volné přírodě stále samovolně vyskytují. Z protokolu o kontrole a při ní provedené fotodokumentace ze dne 12. 2. 2015, které jsou součástí správního spisu, vyplývá, že žalobkyně v předmětném zařízení vystavovala 25 druhů sladkovodních ryb, které se stále samovolně vyskytují ve volné přírodě, a to celkem v 18 akváriích o obsahu 25 000 litrů vody. Je tedy nutné učinit kladný závěr o tom, že žalobkyně ve svém zařízení vystavovala volně žijící živočichy.

Dále soud zkoumal skutečnost, zda bylo zařízení otevřeno více než 7 dní v roce. Přitom ze správního spisu zjistil, že zařízení „Akvárium „Pod hladinou Vltavy – Expozice sladkovodních ryb“ je celoročně otevřenou stálou expozicí, a to v době od úterý do neděle včetně státních svátků od 10:00 do 18:00 hodin. I vzhledem k tomu, že zařízení žalobkyně provozovala po dobu přibližně 11 měsíců s výše uvedenou otevírací dobou, byla tato

podmínka zcela nepochybně naplněna. K tomuto závěru přispívá i fakt, že za vstup do zařízení bylo vybíráno vstupné pro dospělé – 85,- Kč, zlevněné vstupné pro děti a seniory – 60,- Kč, děti do 6 let mají vstup zdarma a školy – 50,- Kč na osobu + pedagogický dozor zdarma (při počtu 10 a více žáků).

Z výše uvedeného je patrné, že zařízení „Akvárium „Pod hladinou Vltavy – Expozice sladkovodních ryb“ provozované žalobcem prokazatelně naplňuje znaky zoologické zahrady tak, jak je stanoví ustanovení § 2 odst. 1 písm. a) zákona o zoologických zahradách. Je tedy zřejmé, že žalobkyně svým jednáním naplnila skutkovou podstatu správního deliktu podle ustanovení § 16 odst. 1 písm. b) zákona o zoologických zahradách, které stanoví, že „*fyzická, právnická nebo podnikající fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že provozuje zoologickou zahradu bez licence.*“. Žalobkyně porušila ustanovení § 3 odst. 1 téhož zákona, když provozovala předmětné zařízení v období od 4. 4. 2014 do 15. 3. 2015 bez licence vydané Ministerstvem životního prostředí.

Žalobkyně dále poukázala na skutečnost, že žalovaný nesplnil základní povinnosti odvolacího orgánu, neboť nezjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, když se nezabýval ustanovením § 2 odst. 2 písm. c) zákona o zoologických zahradách definujícím zařízení, která se nepovažují za zoologickou zahradu. Žalovaný podle ní zcela opominul skutečnost, že hlavní náplní výstavy nebylo vystavování živých ryb, nýbrž prezentace života pod hladinou prostřednictvím neživých exemplářů, ukázek potápěčské výstroje a dalších artefaktů spojených s životem pod vodní hladinou. Výstava byla součástí Národní galerie v Paláci Kinských na Staroměstském náměstí, tedy byla součástí zařízení, jehož hlavní činností není vystavování volně žijících živočichů. Žalobkyně uvádí, že žalovaný nesprávně a neobjektivně přirovnal výstavu k zařízením, která byla již ze své vlastní podstaty vybudována za účelem zřízení speciálních zoologických zahrad (Mořský svět, Galerie Krokodýl, Terárium Praha).

Podle ustanovení § 2 odst. 2 písm. c) téhož zákona „*pro účely tohoto zákona se za zoologickou zahradu nepovažují akvária, terária, expozice a jiná výstavní zařízení, která chovají méně než 20 druhů volně žijících savců a ptáků, jsou-li součástí zařízení, jehož hlavní činností není vystavování volně žijících živočichů pro veřejnost.*“ Toto ustanovení představuje tzv. negativní vymezení zoologické zahrady. Za zoologickou zahradu se tedy mimo jiné nepovažují akvária, terária, expozice a jiná výstavní zařízení, která chovají méně než 20 druhů volně žijících savců a ptáků, jsou-li součástí zařízení, jehož hlavní činností není vystavování volně žijících živočichů pro veřejnost.

V první řadě soud zdůrazňuje, že není pravdou, že by se žalovaný vůbec nezabýval § 2 odst. 2 písm. c) zákona o zoologických zahradách, jak tvrdí žalobkyně. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí soud zjistil, že žalovaný uvedl, že „výjimku v tomto ustanovení uvedenou nelze na předmětnou výstavu aplikovat“ a svůj závěr řádně odůvodnil.

Podstatné pro posouzení této námitky je, že žalobkyně uzavřela Dohodu o postoupení Smlouvy o nájmu nebytových prostor, č.j. NG 343/2014, na základě které měla od Národní galerie v Praze pronajaty nebytové prostory (prostory sloužící k podnikání), nacházející se v suterénu domu budovy paláce Kinských č.p. 606 o celkové výměře 368,9 m² za účelem vybudování a provozování expozice sladkovodních akvárií „Pod hladinou Vltavy“. Pojem „zařízení“, tak jak jej užívá zákon o zoologických zahradách, je nutné vykládat jako jednotný ucelený provoz, v němž je vybíráno vstupné, bez ohledu na skutečnost, zda je umístěn v téže budově s dalšími výstavami, provozy či jinými zařízeními, či je provozován zcela samostatně.

„Akvárium „Pod hladinou Vltavy“ – Expozice sladkovodních ryb“ je tedy nutné považovat za samostatné zařízení, které je pouze umístěné v budově, kde sídlí a vystavuje též Národní galerie v Praze. Skutečnost, že Národní galerie je zařízením, jehož hlavní činností není vystavování volně žijících živočichů pro veřejnost, proto nemá na danou věc žádný vliv.

V souvislosti s otázkou, zda hlavní náplní výstavy bylo vystavování živých ryb či se jednalo pouze o vedlejší činnost výstavy, soud na základě podkladů ve správním spisu dospěl ve shodě se žalovaným k závěru, že se v případě žalobkyně jednalo o činnost primární. Dohoda o pronájmu nebytových prostor uzavřená mezi pronajímatelem a žalobkyní jasně stanoví, že nebytové prostory se žalobkyní pronajímají za účelem vybudování a provozování expozice sladkovodních akvárií, dále též internetové stránky a jiné veřejně dostupné zdroje (např. slevové portály) lákají veřejnost na expozici sladkovodních ryb žijících ve Vltavě. Je sice pravdou, že kromě živých sladkovodních ryb byly v rámci expozice vystavovány též například exempláře vorvaních zubů, delfiních zubů, vorvaních kostí, korálů, čelisti žraloka či preparovaný exemplář karety, nutno však podotknout, že tyto exempláře zcela jistě nejsou ukázkou života pod hladinou Vltavy. Co se týká vystaveného potápěčského zařízení a dalších artefaktů z prostředí života pod hladinou Vltavy, bylo jejich zastoupení ve výstavě oproti ostatním exponátům zanedbatelné. Tvrzení žalobkyně, že expozice sladkovodních ryb byla pouze minoritní součástí výstavy, nekoresponduje s obsahem správního spisu a lze ho označit za účelové.

Skutečnost, že správní orgán porovnával předmětné zařízení s jinými výstavami, nacházejícími se na území hlavního města Prahy, je nutné chápat jako postup správního orgánu v souladu s ustanovením § 2 odst. 4 správního řádu, dle něhož *„správní orgán dbá, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem daného případu, jakož i na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly.“* Správní orgán na podporu své úvahy poukázal na tři zařízení, která vykazují obdobné znaky, tedy vystavují volně žijící živočichy v příslušném počtu, za vstup do zařízení je vybíráno vstupné a zařízení jsou či byla otevřena více než 7 dní v roce. Mořský svět a Galerie Krokodýl vystavují, stejně jako žalobkyně, pouze vodní živočichy, případně krokodýly. Zařízení nevystavují žádné ptáky ani savce. Expozice sestávají nejen ze živých živočichů, ale rovněž z neživých exemplářů a dalších dekorací, maleb, videoprojekcí a fotografií. Je zde rovněž provozována osvětová a výchovná činnost. Nutno též podotknout, že všechna tato zařízení původně rovněž vystupovala jako výstavy, posléze se však stala zoologickými zahradami provozovanými v souladu s ustanovením § 3 zákona o zoologických zahradách. Tvrzení žalobkyně, že výstava byla nesprávně a neobjektivně přirovnána k těmto zařízením, která byla vybudována již jako zoologické zahrady, proto neodpovídá skutečnosti.

Žalobkyně dále namítala, že žalovaný v rozporu s ustanovením § 3 správního řádu posuzoval a následně rozhodoval o právním stavu celého případu na základě reklamní internetové anonce „Pod hladinou Vltavy – Expozice sladkovodních ryb“. Ani tuto námitku soud důvodnou neshledal. Z rozhodnutí správního orgánu je patrné, že informace na internetových stránkách a tištěných poutacích nebyly při rozhodování o tom, zda předmětné zařízení bylo či nebylo zoologickou zahradou, stěžejní. Sloužily pouze jako podklady podporující zjištění správního orgánu, jak správní orgán také opakovaně uvedl v odůvodnění svého rozhodnutí. Ze správního spisu je zřejmé, že správní orgán posuzoval věc na základě podkladů, zejména na základě protokolu o kontrole a při ní pořízené fotodokumentace, které jsou součástí správního spisu.

Na závěr žalobkyně namítá, že žalovaný nejen že nezjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, ale též nedbal zásady materiální pravdy a nezkoumal možnost jednání žalobkyně v dobré víře. Navíc se dostatečně nevypořádal s námitkami, které žalobkyně uvedla nejen v podaném odvolání, ale uplatňovala je po celou dobu trvání správního řízení.

Tato námitka žalobkyně nekoresponduje s obsahem správního spisu. Ze správního spisu naopak vyplývá, že se námitkami žalobkyně nejprve velice rozsáhle zabýval správní orgán I. stupně a posléze též žalovaný správní orgán. Nutno podotknout, že žalobkyně uplatňovala v podaném odvolání takřka totožné námitky jako v řízení před správním orgánem I. stupně.

Nelze přisvědčit ani námitce žalobkyně, týkající se pochybení žalovaného ve vztahu k zásadě materiální pravdy. Správní orgány na obou stupních při hodnocení skutkového stavu vycházely zejména z pořízené fotodokumentace, z protokolu o kontrole ze dne 12. 2. 2015, ale též z oficiální webové stránky žalobkyně (www.podhladinouvlavy.cz) a z reklamních nabídek na slevových portálech.

Skutečnost, že správní orgán nezkoumal možnost jednání žalobkyně v dobré víře, shledává soud irelevantní, neboť v případě spáchání správního deliktu podle ustanovení § 16 odst. 1 písm. b) zákona o zoologických zahradách se jedná o správní delikt založený na objektivní odpovědnosti, kdy pro naplnění jeho skutkové podstaty není rozhodné zavinění a skutečnost, zda žalobkyně jednala v dobré víře, nemá na vznik odpovědnosti žádný vliv. Ani tuto námitku tudíž neshledal soud důvodnou.

Vzhledem k tomu, že po projednání podané žaloby na základě výše uvedeného odůvodnění soud neshledal důvody pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí, žalobu podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. jako nedůvodnou zamítl.

O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož žalobce, který neměl ve věci úspěch, nemá právo na náhradu účelně vynaložených nákladů v řízení a žalovaný správní úřad, jemuž by právo na náhradu účelně vynaložených nákladů podle výsledku řízení náleželo, žádné náklady řízení nad rámec běžných činností správního úřadu nevykázal ani neuplatňoval. Z tohoto důvodu Městský soud v Praze ve výroku II. rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje,

v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 17. října 2017

JUDr. Hana Veberová v. r.
předsedkyně senátu